

Kampen om de norske verdiene

Begynnelsen på valgkampen er blitt et oppgjør om norske verdier. Fortsettelsen kan bli bitter og mer uforsonlig enn hva vi er vant til i vårt ordskifte.

Av Terje Svabø

Redaktør Harald Stanghelle skriver i onsdagens Aftenposten en tankevekkende kommentar om den raske utviklingen i svensk verdidebatt. Hva som bare for noen måneder siden var tabu å si om betydningen av svenske verdier, er nå allment godtatt.

En erfaren svensk journalist sa til meg etter å ha lest Stanghelles artikkel: "Dette er helt korrekt observert. For ett år siden kunne man ikke snakke om betydningen av våre verdier, uten å bli kalt rasist."

Hva så med vår egen debatt? Mye tyder på at innholdet i – og hva som er – norske verdier, kommer til å få en bred debatt. Grunnlovens paragraf to, fastslår:

"Verdigrunnlaget skal framleis vere den kristne og humanistiske arven vår. Denne grunnlova skal tryggje demokratiet, rettsstaten og menneskerettane."

Det er innholdet i denne paragrafen det nå vil strides om, og debatten har allerede fått overraskende innslag: Hvorfor dro kulturminister Linda Hofstad Helleland hjem til Senterpartiets Ola Borten Moe for å spise vafler og understreke hvor enige de er om de norske verdiene? Hvem snakker de til? Hvem ønsker de å advare? Ville de heve verdidebatten over de partipolitiske skillelinjene?

Det er grunn til å spørre om verdidebatten frem mot valget kommer til å bli både uforsonlig og personlig. I alle fall kan det siste utspillet til statsråd Sylvi Listhaug tyde på en noe røffere tone. Hun mener at Jonas Gahr Støre ikke er kvalifisert til å bli statsminister på grunn av hans håndtering av karikaturstriden i 2006. En noe pussig innfallsvinkel, må jeg få si, men positivt at statsråden inkluderer vårt internasjonale ansvar i debatten.

Det gjør det helt naturlig å trekke frem et ferskere eksempel og spørre: Var ministerens øredøvende taushet da Liu Xiaobo lå for døden, en eksemplarisk retningsviser for hvordan vi ivaretar de norske verdiene?